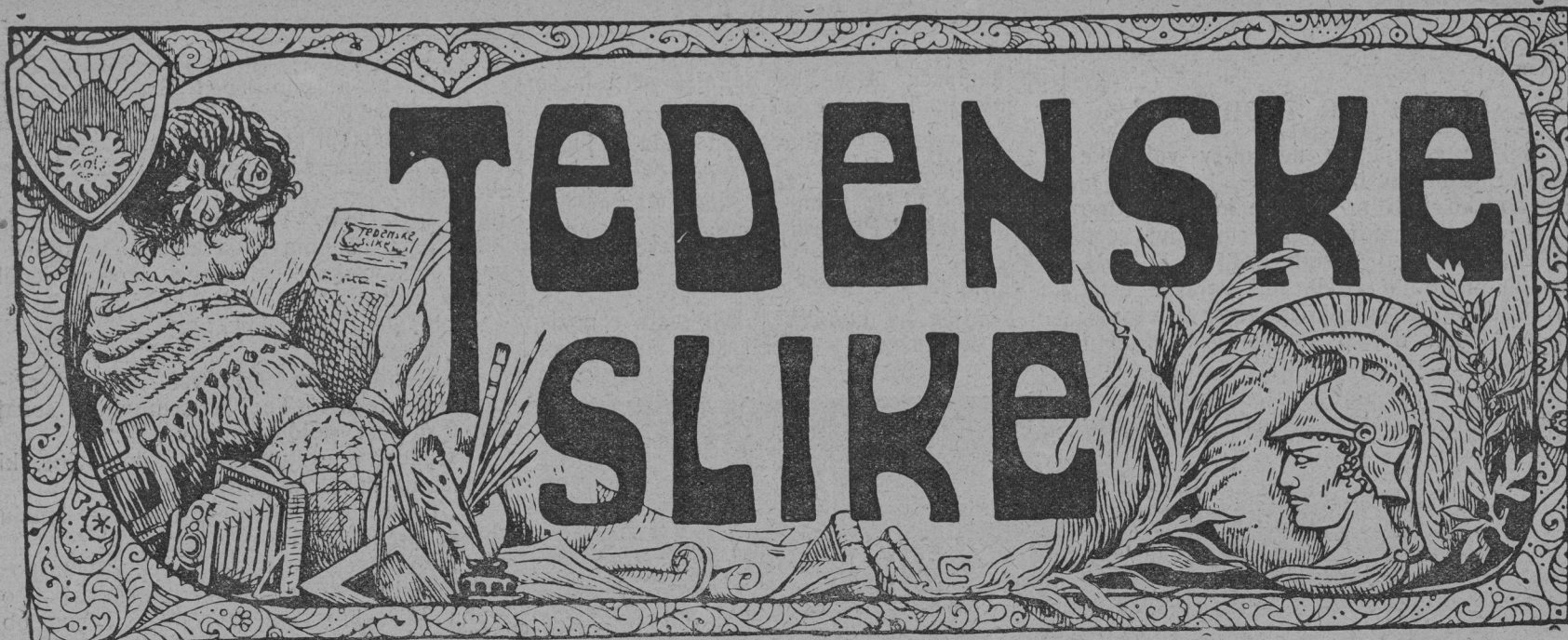

Štev. 36.

V Ljubljani, v sredo 5. septembra 1917.

Leto IV.

Enajsta laška ofenziva.

S pomočjo francoske in angleške artiljerije, francoskih aeroplanov ter velikansko premočjo so pričeli Lahi ob Soči 11. ofenzivo. Z ogromnimi sredstvi in velikanskimi izgubami so zasedli sv. Gorō. Uspeh je neznat in za odločitev brezpomemben.

Dr. Ivan L.:

Večer na fronti.

Solnce zahaja tja nekam v volinjske gozde. Sije mrtvo, brezizrazno, kakor da je utrujeno, ko vidi po mesece in leta vedno isti neizpremenjeni in neizpremenljivi svet.

V gozdu pred našimi kritji pojo ptiči. Niso jih prepodili strelji, niti vojaške čete, niti obdelovanje uničujočih sekir v lesovih. Zdi se, kakor da so se tice vsemu temu

na kegljišču. A večina najrajše sedi in se pogovarja. Kaj novega?

„Danes je bila huda kanonada na jugu: morebiti se začne!“

„Ah, to je samo poskus. Nič ne bo. Ampak mine! Pri prvi kompaniji je bil eden ubit.“

Molk.

„Mine so hudičeve! Bili smo v pozicijah dva meseca — imeli smo štiri mrtve.“

„O, to je bilo lepo! Sedeli smo vrh jarkov in se pogovarjali.“

Na poljskih stražah so nam takrat Rusi ponujali kruha za cigarete. „Hočeš hleba, Avstrijak?“ — „Hočem.“ — „Daj mi cigareto.“ — „Dam.“ Vrgel sem mu cigareto in pušil je z užitkom — a k meni je priletel velik kos kruha — dobrega, lepega, jedel sem z radostjo.

„In nihče ni utekel?“

„Nihče!“

„Takrat je sanjalo vse o miru,“ pripoveduje nekdo. „Tudi jaz sem mislil: sedaj dobiš dopust, pojdeš domov...“

Čudovita je ljubezen do domovine, ki premaguje misel na smrt.

„Toda to ni dolgo trajalo — kmalu so vse prepovedali.“

„O, to sem se ustrašil nekoč!“ pripoveduje mlad vojak. „Govoril sem nekaj o kruhu in sem se nekaj onegavil tam ob vrhu. Naenkrat mi prileti nekaj v hrbet. — No, sem si mislil, sedaj mi odnese celo zadnjo plat. Toda ko sem se okrenil, vidim, da leži za menoj cel hlebec. Vrgli smo se nanj in jedli, jedli...“

Vojak, ki je tiho ležal poleg nas in kadil svojo pipo, je počasi pridejal:

„Pred letom smo bili pri Kolkah. Ravno sedaj je obletnica. Vi niste še ničesar okusili.“ In pripoveduje o onih bojih.

Solnce je zašlo. Mrak lega po dolini. Nekateri vojaki pojdejo na nočno delo. Od nekod se oglašajo pesem: „Sei gegrüsst in weiter Ferne“. (Bodi pozdravljena v daljni dalji, domovina). Na severu se ponavljajo strelji.

„Bog ve, kaj se pripravlja.“

„Ponoči je zopet treskalo.“

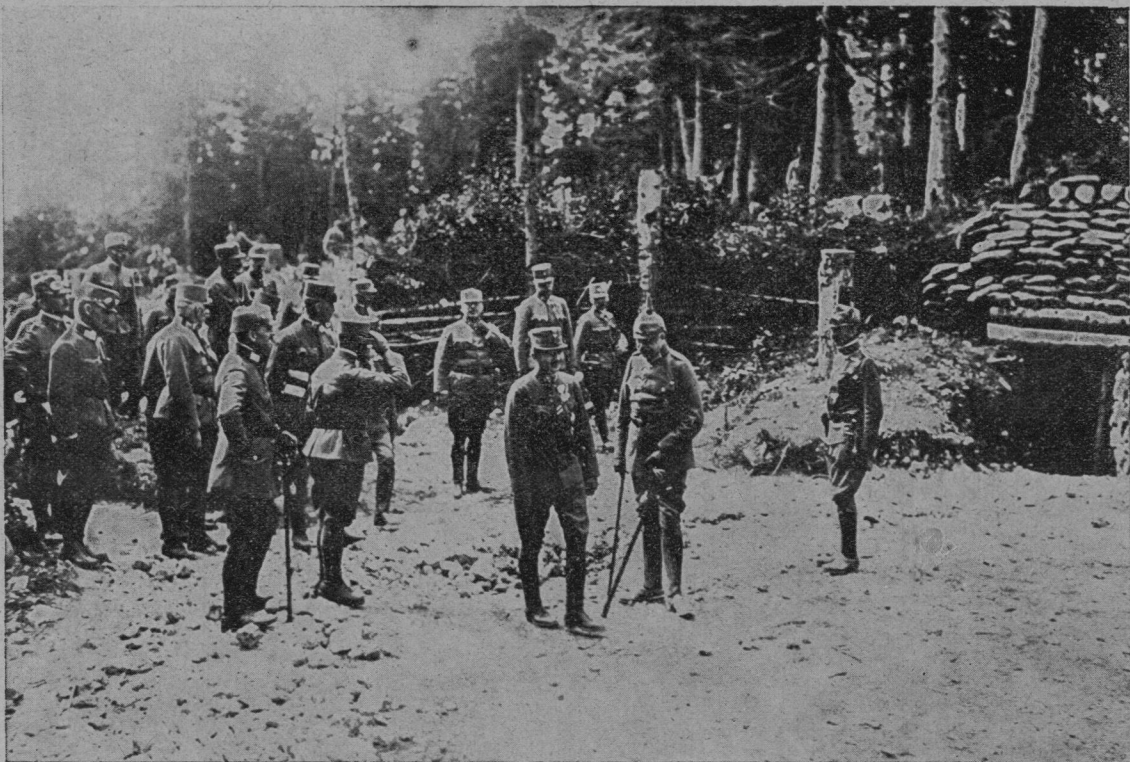
„No, to je le iz navade.“

„Počasi bo vendar kaj nastalo.“

„Kaj pišejo časopisi?“

„Nič. Mnogo besed za prazen nič.“

Vojaki se razhajajo. Iz gozdov se kaže brezbržno lice polnega meseca. Straže hodijo po cesti — nad fronto se dvignejo prve rakete in osvetljujejo noč. Tu in tam še kak glas, pesem, igra na orgljice — potem vse utihne. Samo strelji se ponavljajo bolj in bolj: najprej topovi, potem puške — njih odmevi se gube med globokimi gozdovi. Kakor da bi bruhale temne podzemne sile — tako se zdi to nočno streljanje, ker izgine vse življenje v tihih skrivališčih. Tam

Naš cesar na tirolski fronti. Poleg njega nemški gener. major pl. Gramov. Na tej fronti poveljuje zdaj feldmaršal pl. Conrad Hötzendorfski

privadile. Pojo mirno svojo pesem in se ne menijo za prazno početje ljudi, ki so se naselili v teh, prej tako mirnih krajih.

Komur se ljubi naj napiše misli takega drobnega ptička, ki sedi tu pred menoj na veji, kako si razlaga to čudno izpremembo: prej par tihih bajt z grecicami in poljem in par ljudi — a sedaj jarki, nasipi, zasipi in ljudje v vojaških oblekah: prej otepanje motik in sršcanje kose — a sedaj razbijanje kladiv in pokanje pušk. Toda ptič ljubi svoj dom — dokler ni skrajna sila, ne odleti. Vrana prej ni smela videti puške — a sedaj brezskrbno spremljajo čete pri njihovem streljanju.

Vojaki se vračajo domov — oddelek za oddelkom. Popijejo svojo kavo in ležejo poleg nas v travo. Vsak si najde delo: eden pere, drugi šiva. Vsak puši: sicer je stiska za tobak, dobi se vsak dan le za par pip ali cigaret, toda človek si zna pomagati: našli so razne rastline, ki se dajo posušiti in pušiti — najbolj prvenec („Waldmeister“). Vojak brez tobaka je nesrečno bitje — zato puši vsak.

Nekateri so dobili pošto od svojih dragih — čitajo po enkrat, dvakrat, potem vzamejo svinčnik in odgovarjajo. Drugi so prejeli časopise. Takoj se jim pridruži še par tovarišev in čitajo. Zanima jih vse: obračajo časopis sem in tja: ali ne stoji kje beseda: konec, mir... Nič! Torej štokholmska konferenca! Ali kaj mirovne izjave poslancem! Toda v časopisu ni „nič novega“.

Nekdo, ki je prejel pismo, pripoveduje o suši. Kaj je novega doma? Tako sede po dva, trije, štirje. Najdejo se takoj po narodnosti, po kraju: Čehi skupaj, Poljaki skupaj itd. Nekateri sedejo h kartam — igrajo seveda na tleh — drugi igrajo na kroglice ali

Vse od min. — Od enega ni ostalo nič, razven kolikor ga je bilo v škornjih.“

„A Rusi nočejo min. Pravijo, da jih mečejo Francozi.“

„Vrag vel! O Rusi, z Rusi se da že govoriti.“

Nekdo igra na harmoniko. Iz daljave se čuje godba.

„Ta godba je igrala na jarkih o Veliki noči. Takrat smo mislili, da bo mir.“

Naš cesar v družbi feldmaršala pl. Conrada Hötzendorfskega na poti na Monte Rovero na Tirolskem, kjer je posetil vojake v najsrednjih pozicijah.

sanjajo vojaki o svojih domovih, o dragih — o prijateljih. Tam se bude spomini, tam se bude nade o novem lepšem življenju.

Zunaj je noč — le streli oznanjajo, da vojna še ni minila. Zopet en dan in za njim pride drugi, tretji in vsak šteje, šteje, kako dolgo, doklej . . .

Poravnajte naročnino!

Samostan na Sv. Gori pri Gorici — danes ruševina.

E. G. Brat:

Beg za milijoni.

Roman Slovenca Amerikanca.

7. nadaljevanje.

»Za vas to ne sme biti šala!« je dejal Jack z najresnejšim obrazom. »Vi morate biti kot skala trdno prepričani, da leži v tejle blagajni poštenih bankovcev za dva milijona dolarjev . . . prav tistih, s katerimi hočete jutri plačati Dicku Pattonu . . .«

»In če sem prepričan, kakor želite?«

»Porem vam tale dva milijona dolarjev nocoj ponoči lepo ukradem!« je dejal Jack. »Da, jaz, vaš blagajnik, vam zaigram vlogo milijonskega tatu, da rešim firmo poloma.«

Oliver Hegan je strmel brez besed v Jackove poredne oči in majal z glavo.

»Ne razumete? Jaz izginem z vašimi milijoni — vi pa se jutri na vse zgodaj odpeljete k Pattonu ter mu vse poveste . . . In kaj se zgodi potem?«

»Patton mi ne bo verjel!«

»Mora verjeti!« je vzkipeł Jack. »Poveste mu, da vas je ta sakerlotski evropski tramp . . . ta brezmejno podla duša . . . ta vnebovpijoče nehvaležni zet nesramno osleparil in okradel . . . poveste mu vso mojo pisano biografijo . . . zakolnite, zajokajte . . . izpulite si makar tri štiri lase in — Dick Patton vam bo verjel!«

»Mislite, da bo —?« je vprašal Hegan, že poln upanja.

»Mora! A prej se peljete še na policijo ter me ovadite. Za mano pa pošljite Bobba Dodda seveda.«

»Ta vas ujame! Ta vas zgrabi, še predno boste v New Yorku!« se je Hegan vznemiril znova. »Pomislite, kakšne bi bile potem posledice zame in — še posebej za vas!«

Bobby Dodd me ne dobi nikoli!« je izjavil Jack.

»Najpremetnejši detektiv! Dobi vas!« je ječal Hegan. »Vzemite kakšnega družega, le tega Dodda nikar!«

»Ravno najpametnejši mora biti!« se je smejal Jack. »Najslavnejši! Prva ameriška kapaciteta! Vsi germanski časopisi so polni Doddovega imena . . . njegove slike prinašajo . . . kako se oblači, kako je, kako spi popisujejo listi. Zato hočem, da me lovi baš on!«

Toda geni ni, nego le — najboljši germanski detektiv, nič več.«

»Kaj to ni dovolj?!«

»Za vas gotovo,« je pritrdil Jack, »toda jaz sem Slovan, zato mi Dodd ne imponira. Koliko stavite z menoj, da bom vlekel Bobba Dodda celo leto po svetu za nos? Koliko stavite, da me tekom enega celega leta ne zgrabi in ne aretira?« — Po preteku leta pa se bodo vaši bakreni papirji, upajmo, zopet dvignili, — Dicka Pattona plačate, in jaz se vrnem zopet k svoji dragi ženki!«

»To hočete storiti zame?« se je čudil Hegan ter si otrl potno čelo.

»Da, za vas in za svojo Polly!« je pritrdil Jack. »Pred dvema letoma sta mi vidva rešila življenje . . .«

»Vi ste rešili življenje moji Polly in menda tudi meni!« je ugovarjal Hegan.

»Vidva sta me rešila dvakrat . . . dala sta mi vrhu tega poklic, ki me osrečuje . . . dala sta mi sijajni obstanek . . . kot krono vsega mojega blaženega življenja pa ste mi dali, ljubi strček, še svojo nečakinjo Polly, ki jo ljubim nepopisno. Za vso to srečo sva vam hvaležna. A kako naj vam svojo hvaležnost dokaževa? Dovolite zato vsaj meni, da rešim firmo in vaš ugled!«

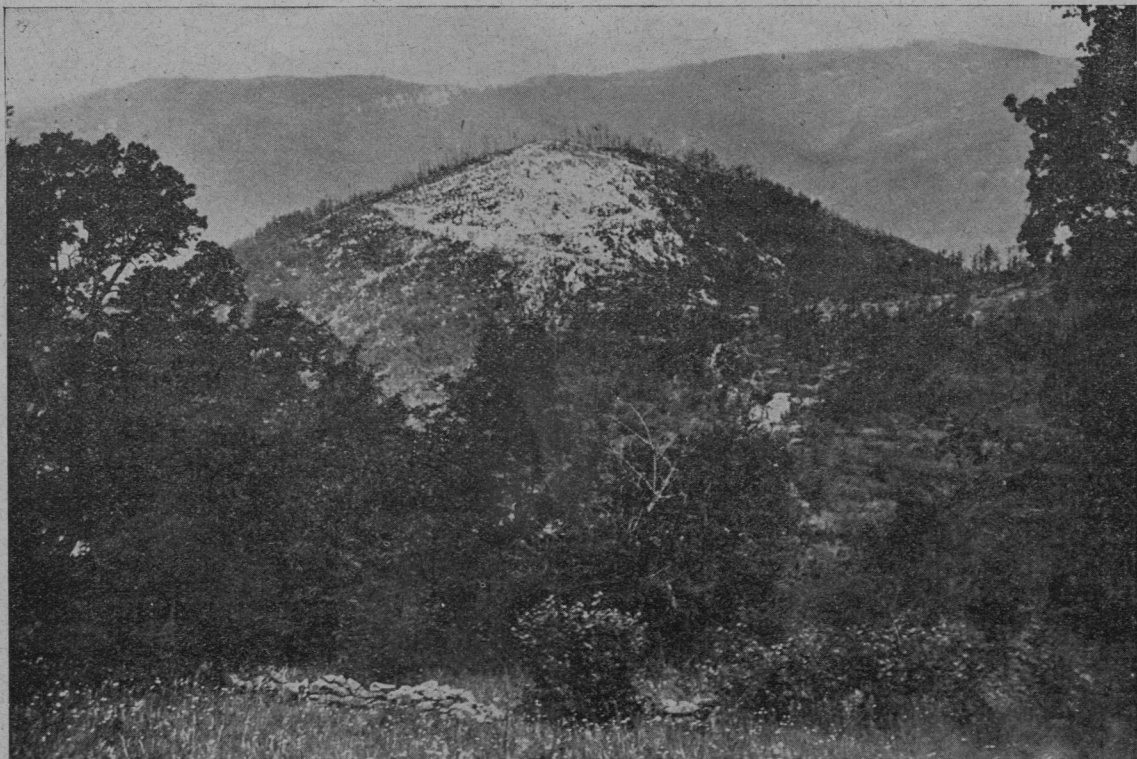
»Toda Dick Patton!« je zajavkal šef.

»Če vidi, da sem vam z dvema milijonoma ušel, vam brez dvoma dovoli, da plačate dolg kasneje. Zato pa pošljete za mano Bobba Dodda, da me ujame in reši denar? — Dokler bo imel vaš upnik le še količkaj nade, da me Dodd aretira, gotovo ne bo veleugledne firme zaradi bagatele dveh milijonov pognal na boben. Dick Patton bi bil slab trgovec, toda to vem, da je sicer trmast oderuh, a premeten trgovec. Seveda, če greste jutri k njemu ter mu skesano priznate svoje nesrečne špekulacije, vam brez usmiljenja zavije vrat ter bo zadovoljen, če dobi deset odstotkov iz konkurza!«

»Toda Bobby Dodd: Premalo ga cenite,« je še ugovarjal Hegan.

»A vi premalo cenite mene!« se je raztogotil Jack. »Strela božja, jaz vam dokažem, da se prebrisan Slovenec ne ustraši niti junaka iz najnesramnejše ameriške reklame, čeprav trdijo, da smo Slovani inferiorna ljudska sorta!«

»Toda če vas zgrabi Dodd slučajno le? Saj veste: tepci imajo največjo srečo!«

Višine pri Plaveh, ki so popile že cele reke sovražne krvi, a tudi naših junakov.

»Potem mu pač zopet uidem,« je izjavil Jack samozavestno.

»Ampak če vas vendarle zgrabi in pritira semkaj pred sodnika, — potem bom razkrinkan kot slepar in onemogočen za večno!«

»Kajpak!« se je zasmel Jack. »Če me postavi pred sodnika, vzamem pač vso krivdo nase in vi ostanete nedolžni, kakor najbolj naivna devičica. Če mi preskrbite še dobrega zagovornika, smem upati, da se izmuznem celo brez kazni, svet pa mi bo pel reklamo,

jetno. Povejte ji . . . potolažite jo . . . in . . . zdrava ostanita!«

Objela sta se in poljubila . . .

Deset minut nato je stopil Oliver Hegan v »Exzelsiorklub« vesel, živahen, eleganten kakor vedno.

Za igralno mizico so že sedeli Dick Patton, njegov milijonski upnik, Reginald Splarks, trgovec z žitom, in Merryman Peacock, ravnatelj tobačnega trusta, ter so mu migali s pokerskimi kartami.

Hegan je prisedel ter igral zelo previdno.

»Pa bi bili lahko prinesli denar precej s seboj,« je pripomnil Dick Patton.

»Firma Oliver Hegan plačuje vselej točno ob določenem roku,« je izjavil Hegan hladno.

»Igrajmo vendar!« je zakričal Peacock. »In kdor zine besedo o kupčiji, plača globo sto dolarjev!«

In kartali so dalje . . .

Ob enajstih pa so se razšli kakor vsak večer.

Hegan se je peljal vnovič v svojo banko. To je storil vsako drugo noč, menjaje z Jackom, ki sta prihajala nadzirati električni hrupilnik, ki je bil zvezan s Heganovo ogromno oklopno blagajno in s stražo zaklepalne družbe.

V četrtem nadstropju sta goreli vedno dve žarnici pred blagajno. Zaradi večje varnosti sta goreli vse noči.

»Allright!« je pozdravil Jack svojega šefa. »Knjige so v redu. Zbogom striček! Jutri ob devetih obvestite o tatvini kriminalno policijo in angažirajte takoj Bobba Dodda! Potem pojdite k Dicku Pattonu . . . držite se dobro! — in končno se odpeljite k moji Polly! Revica nocoj vso noč ne bo zatisnila očesa. Potolažite, pomirite jo! In poljubite jo v mojem imenu! Povejte ji, da ji ostanem zvest do groba . . . Zbogom, mister Hegan!«

Še zadnjič sta se objela.

Nekaj minut nato je odrčel Heganov avtomobil preko gladkega asfalta. Koncem ulice pa je zagledal Hegan stražnika zaklepalne družbe. Ustavil je avtomobil in stisnil stražnik v roke pet dolarjev.

Stražnik se je vesel poklonil, salutiral in hitel po cesti navzdol.

Baš je prišel pred Heganovo banko, ko je zarožljaj ključ v oklopnih vratih glavnih vrat. Stražnik se je vznemiril in se bliskoma stisnil k steni. Vrata so se odprla in pojavil se je mož z majhno, rumeno usnjeno torbico pod pazduho. Zaklenil je vratca, se okrenil, a — že ga je držal stražnik za vrat.

»Hoj, kaj pa je?« se je oglasil mož. »Vraga, kaj me ne poznate?«

»Mr. Bell!« je vzkliknil stražnik ves osupel in v zadregi. »O, oprostite!«

»Nič . . . nič, prijatelj!« je odgovoril Jack, si zapalil cigareto in ponudil tudi stražniku. »Storili ste le svojo dolžnost. Saj niste mogli vedeti, da sem prišel nocoj tud.

Pogled z Gradišča pri Prvačini na kraško pogorje, kjer divja 11. soška ofenziva.

da sem na svoj rizik poskušal rešiti poloma svojo firmo!«

»Jack, dragec!« je kričal Hegan in objel svojega blagajnika. »Vi ste vražji človek! V božjem imenu! Podajam se v vaše roke. Storite kar hočete! Z vsem sem zadovoljen. Toda če se vam vsem posreči in če bo firma Oliver Hegan rešena, potem — potem — potem se bo glasil novi napis na njenem pročelju: Bell & Hegan!«

»Velja!« je odgovoril Jack in vdaril v nastavljeno šefovo dlan. »Sprejemam za svojo Polly in za potomce, če jih nama Bog da,«

In ponudil mu je palico in klobuk.

»Zdaj pa pojdite lepo v svoj klub!« je dejal. »Tam najdete Dicka Pattona. Lahko ga že nekoliko pripravite. Toda previdno? Medtem se lotim glavnih knjig. Poskrbeti hočem, da ne bo mogel dvomiti nihče o tem, da je bilo nocoj v tej blagajni resnično dva milijona dolarjev pripravljenih za izplačilo. Pred polnočjo pa izginem odtod. Če hočete, pridete lahko iz kluba zopet semkaj.«

»Kam pa nameravate?«

»Na Nemško. Obiskati hočem svojega strica. Morda je postal medtem že justični minister . . . A zdaj še nekaj: zelo važno! Žal, da moram pustiti svojo ljubo ženko tukaj. Tudi povedati ji ne smem svojega namena, ker srček je preveč zaljubljen: ne pustila bi me odtod ali pa bi se mi obesila okoli vratu in bi hotela z menoj! Toda razumeli boste, da defraudant ne more bežati s svojo ženo, čeprav jo ljubi še toli vroče.«

»Goddam!« se je zdrznil Hegan. »Polly . . . Polly naj ostane tu?«

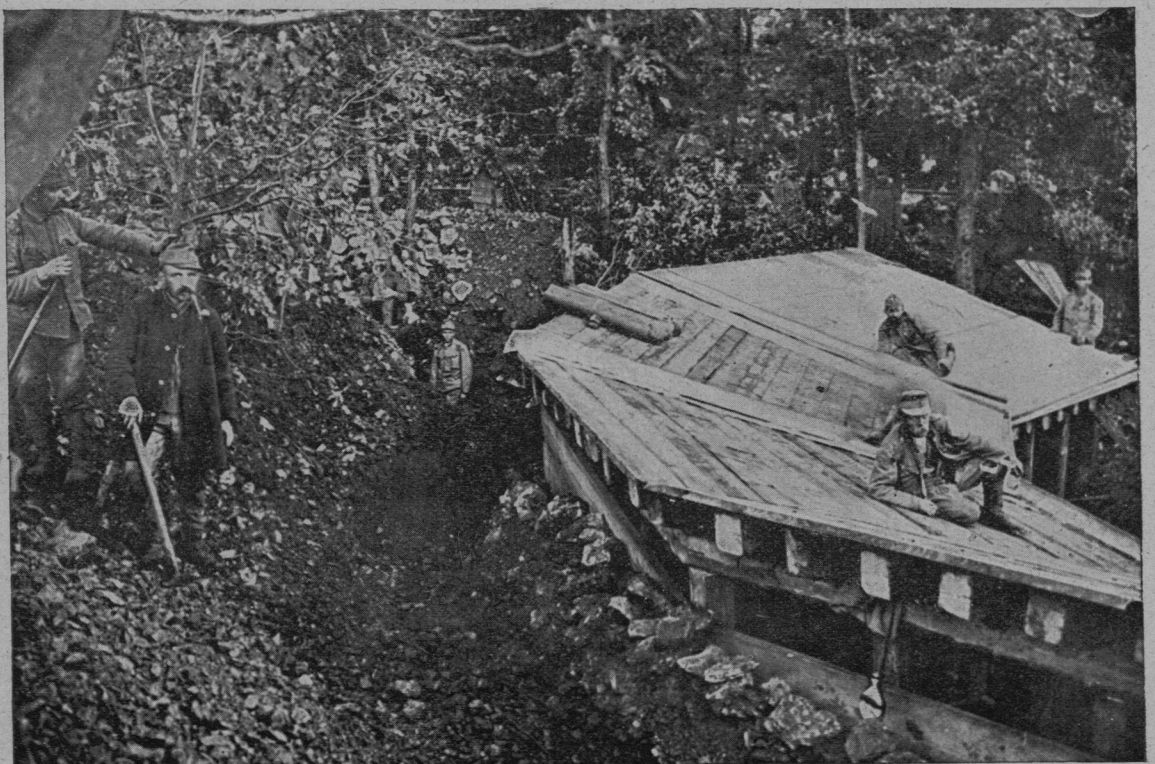
»Da pri vas! A vi ji poveste resnico. Sicer me bo ena smatrala za resničnega tatu, kar bi mi bilo vendarle nekoliko nepri-

jetno. Povejte ji . . . potolažite jo . . . in . . . zdrava ostanita!«

»Jutri moram plačati dva milijona!« je zagodrnjal Hegan. »To niso mačje solze. Pravkar sva jih z blagajnikom seštela in položila v blagajno.«

»Neumnost!« je zagodrnjal Splarks. »Dveh milijonov se ne spravlja v blagajno, nego v banko!«

»No, da, v banko firme Oliver Hegan,« je odgovoril Hegan z rahlo ošabnostjo.

Kaverne (ital. caverna je izkopana jama) na Krasu. Na strehi kaverne se solnčijo vojaki.

jaz kontrolirat električni hrupilnik. Tudi mr. Hegan je bil pravkar zgoraj.»

»Kako veste . . .?«

»Iz kontrolne knjige,« mu je razložil Jack. »Vsaka kontrola se avtomatično zabeleži.«

Tedaj je pridrčal mimo rumen avtomobil. Imel je številko 1177 in bil prazen.

Jack je pomignil šoferju in avto se je ustavil.

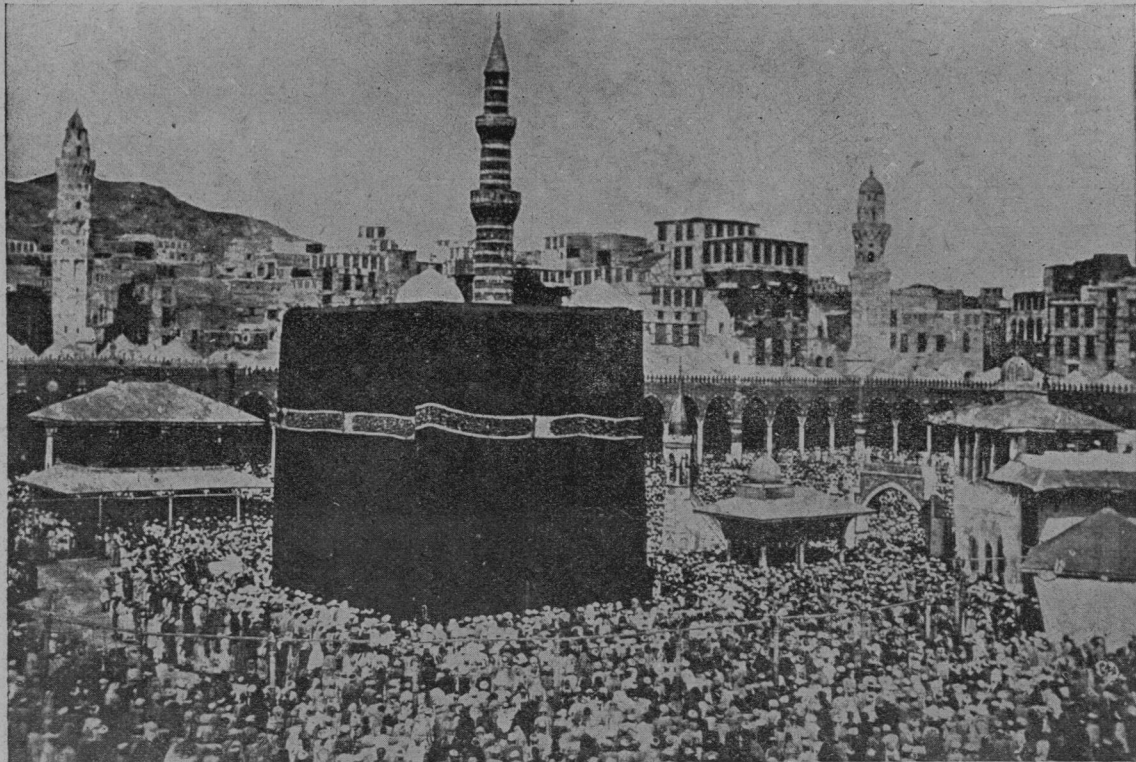
okroglo posodo s podstavkom, ki se prodaja nalašč „za rdeče ribice“. Vsi ti, ki se pečajo s tem ljubiteljstvom, ne vedo o vsem skupaj drugega nego to, da jedo zlate ribice oblate in da jih je treba vsak dan poloviti, izliti staro vodo iz posode, naliti vanjo (tudi ob novem letu) čim bolj mogoče mrzle (po njihovo se pravi to „sveže“ vode), in dejati ribice spet nazaj.

Drugi narodi imajo o akvarijih in nji-

štirioglata. Dalje mora biti razmerje dolžine širine in višine kakor 3 : 2 : 2. Take posode se dobe v trgovinah za živali po večjih mestih našega cesarstva in tudi po srednjih mestih jih prodajajo steklarji. Napravljene so ali čisto iz stekla, ali imajo železno ogrodje (robove, ogle itd.), v to pa so dejane primerno močne steklene stene. Posode iz stekla se dobe le do gotove velikosti, ker večje še rajše pokajo kakor manjše. Pred vojsko je stal akvarij iz stekla, ki je bil 30 cm dolg, 20 visok in 20 širok 3 do 4 K.

Naš akvarij ni drugega, kakor majhno jezerce v kozarcu. Če gremo v naravo in če si poiščemo zlasti močvirni kot, najdemo kotanje in luknje z vodo, ki so prav slične temu, kar hočemo imeti mi v sobi. In kaj vidimo mi tam? Podvodne rastline prekrivajo dno od konca do kraja, segajo tu in tam že do površja s svojimi zelenimi zvezdičastimi vrhovi in v to zelenje beže pred nami črni vodni hrošči, še nerazvite žabe itd. Posnemati moramo torej naravo in urediti tudi doma nekako podobno. Treba je, da preskrbimo podvodne rastline. Kajti videli smo zunaj in učenjaki uče, da potrebuje riba kisika za dihanje in kisik izločuje podnevi rastlina, rastlina pa potrebuje ogljika, ki ga izdihavajo ribe. Če hočemo imeti pravo življenjsko ravnotežje, to se pravi, če hočemo, da v našem akvariju ne čakajo ribe samo na uro smrti, moramo skrbeti v prvi vrsti za to, da je akvarij dobro zasajen. Nabaviti si moramo torej rastlin, ki rastejo pod vodno gladino. To navadno ni težko. Naše stoječe vode, zajede po bregovih itd. imajo mnogo podvodnih rastlin. Krogom prijateljev akvarijev pa so po večini še bolj priljubljene nekatere druge rastline, ki jih ne najdemo pri nas. Tako valisnerija, ki raste na južnem Francoskem, dalje razne sagitarije, elodeje, razne stoliste rastline itd. O teh pišejo tudi, da izločujejo več kisika kakor naše domače rastline.

Te rastline potrebujejo naravno dno, v katerem lahko koreninijo. Večini zadostuje dobro izpran droben pesek, ki smo ga nabrali v kaki reki, ali potoku. Prav rabna je na primer savska mivka ali sviž. Vse podvodne rastline pa rastejo lepše in bohotneje, če imajo korenine v redilni zemlji. Zato je prav, če denemo najprej v akvarij njegovi velikosti primerno ne preveč gnojene zemlje. Za majhen akvarij dva prsta na debelo, za večji akvarij tri do štiri prste. To zemljo treba zmočiti, toda ne toliko, da bi stala

Pogled na Meko, sveto mesto mohamedancev, sredi zahodne Arabije ob Rdečem morju. Spredaj velika mošeja el Haram z velikanskim dvoriščem za romarje. V sredi Kaaba, kokasto poslopje (15 m visoko, 12 m dolgo, 10 m široko) s „svetim“ črnim kamnom. Vse poslopje zakrivajo dragocene preproge. V Meki se je rodil Mohamed. Vsako leto roma tja okoli 80.000 mohamedancev, ki pa po poti trumoma umirajo za kolero in kugo.

Z veliko uslužnostjo je odprl stražnik avtova vratca, prijel torbico, da je mogel blagajnik udobno na voz, ter mu jo z globokim poklonom izročil.

»Lahko noč, mr. Bell!« je dejal še stražnik in salutiral.

Jack je odzdravil in vprašal šoferja, ki ni motorja niti ustavil:

»Imate dovolj bencina?«

»Ce treba, za ves dan dovolj,« je odgovoril šofer. »Kam naj peljem?«

»St. Luis Bridge!« je komandiral Jack glasno, da bi ga razločno razumel tudi stražnik, ki je stal na pločniku.

In avtomobil je zdrčal . . .

Stražnik je gledal za njim in zadnje, kar je še videl, je bila močno razsvetljena številka 1177.

»1177!« je mrmral stražnik zamišljen ter krenil po pločniku dalje. »Lehko si je zapomniti tako številko . . . 1177 . . . 1177 . . .«

In zadovoljen sam s seboj je kolovratil počasi po ulici . . . (Dalje prih.)

Marko Ribič:

Sladkovodni akvarij.

Potujoč po naših krajih, po trgih in malih mestih, vidi prijatelj narave marsikje, da ima ta in oni meščan ali tržan, meščanka ali tržanka par zlatih ribic za nedolžno zabavo in kratek čas. Večkrat jih najdemo kar v steklenici, tu in tam celo v umivalniku, ki ga familija iz tega ali onega vzroka slučajno trenotno ne rabi, najbolj priljubljene za to rabo pa so posode iz slabega zelenkastega stekla, ki jih rabijo naše gospodinje za spravljanje sočivja in kumar in kumaric. Boljša rodbina si privoščiti tudi

hovich prebivalcih cele literature. Tako Angleži, Rusi, Nemci itd. Pri nas bo to menda prvi sestavek, ki se peča s tem ljubiteljstvom. Pisec teh vrst ima rad živali in hoče reči besedo za to, da bi se izboljšalo med nami tudi stanje neboljelih zlatih ribic. Zakaj tako, kakor jim je usojeno živeti pri nas dozdej, ne prihajajo k nam po drugega, nego po gotovo smrt.

Po izpovedih strokovnjakov mora biti posoda, kjer hočemo imeti ribe, najbolje

Turški oddelek z velblodi v puščavi.

po njej blatna voda. Tako vodo je treba temeljito popiti z gobo ali s cunjo. Zemlja se potem posuje vsaj dva centimetra na debelo z drobnim in najskrbnejši izpranim peskom. V to dno se posade rastline. Večina njih raste tako, da se zapiči v dno vršiček, ki napravi kmalu korenine in se prične ve-

položimo konec cevi, drugi konec nižje, kakor stoji škaf, posesamo in voda prične takoj teči iz škafa. Na dno akvarija smo položili že prej košček čistega papirja ali deščico in na ta papir ali deščico naravnamo curek, ker bi sicer zmešala voda vse dno in bi bilo naše prejšnje delo zaman. Tako

Če mislimo gojiti domače ribe, treba upoštevati, da te ne prenesejo tople vode, temveč rajše poginejo. Če gojimo tuje ribe, katerih neštevilno vrst ponujajo velikomestne zoološke tvrdke, pa storimo dobro, čimbolj pustimo solncu razgreti vodo. Na zelo solčnih krajih prevlečejo steno akvarija

Med Evfratom in Tigridom. Mezopotamija, nekdanj pretkana z mrežo kanalov, ki so napajali to plodno zemljo, da je rodila ogromno žita in drugih sadov. Danes je puščava. 1. Beduini iz Assura na Tigridu. — 2. Razvaline Babela blizu Babilona. — 3. Arabska občina. Hiše iz gline in trstja. — 4. Beduini rodu Theme, ki je Angležem sovražen. 5. Nekdanj sila rodovitna, zdaj pusta, s peskom zasuta dolina ob Tigridu blizu Assura. — 6. Grad Arabcev rodu Muntelikov ob Tigridu.

selo razraščati. Druge (kakor valismerije in sagitarije) treba posaditi cele. Primejo se vse podvodne rastline kaj rade.

Ko smo akvarij zasadili, ga je treba napolniti z vodo. Najspretnейše je, če imamo na razpolago cev iz gumija. Škaf z vodo postavimo višje nego stoji akvarij, v vodo

pustimo teči do tiste višine, ki jo zahteva vaš okus.

Zasajeni akvarij mora stati na svetlem prostoru, torej vsekakor pri oknu ali na oknu. Rastlinam najugodnejši prostori so tisti, ki so obrnjeni proti vzhodu. Par ur jutranjega solnca učinkuje na rast najboljše.

sočno in sveže zelenemu mahu podobne alge, ki se nastanijo v akvariju kaj kmalu same od sebe. Na posebno svetlih krajih (tako na južnih, ves dan nezasenčenih oknih) nam utegnejo postati te olge kaj nadležne. S sten se preselijo tebi nič in meni nič na rastline, prevlečejo njihovo nežno listje, in

Mezopotamija, kjer se je širilo v dobi visoke babilonske kulture, najrodovitnejše ozemlje na svetu in kjer je bil baje prvotni Eden ali raj. (Od leve na desno). 1. Amara, mesto ob Tigridu, danes po Angležih zasedeno. — 2. Mossul, arabsko mesto. — 3. Gorge žveplene kopeli Haman Ali blizu Assura. — 4. Mesto Ninive (znano iz sv. pisma) z mešito nad grobom preroka Jeremiasa, ki je nekdanj jokel nad pokvarjenostjo sveta. — 5. Grad Tekris nad Tigridom. — 6. Grobnica in mešita Abu Hanifela (ki je živel okoli leta 767. po Kr.) v Muzzani. — Izkopana palača mesta Assua, bivše prestolice asirskih kraljev, do nedavno še od peska zasute. — Slikovit pogled na grad Teksis.

Nemci pri operacijah sinajske fronte: Nemška patrulja na velblodih v sinajski puščavi tik Palestine.

ga izpremene v kosmate šope. Enako se množe po tleh. Stene so kmalu take, da ne vidimo skozi. Kmalu plavajo tudi v vodi, ki je od dne do dne neprozornejša in se izpremeni končno v zelenorumeni mlako. Napačno je seveda misliti, da bi taka voda škodovala ribam in drugim živalim, ki jih redimo v vodi. Narobe, še prav dobro jim stori, in če so bolne, jih celo ozdravi. Toda mi sami imamo akvarij nazadnje za to, da včasih sedemo in gledamo za kratek čas veselo in hudomušno življenje iskrih ribic, rogate polže, ki jahajo naglo navzgor po šipah, ali navzdol po listih rastlin, ali plavajo s hišami proti domu po vodni gladini. Kakor uči torej izkušnja, treba, da smo glede solnčenja akvarijev zmerni. Najboljše torej vzhodno okno s par urami jutranjega ali dopoldanskega solnca. Vendar uspevajo akvariji tudi brez solnca, samo da so na svetlem, torej na oknu ali ob oknu. Tako so severna okna prav primerna tedaj, če gojimo domače ribe. (Konec prih.)

Buči, buči, morje Adri-jansko!

Že enajstič se zaganjajo valovi laške armade na naše čete za Sočo in ob Soči. Boj je divji, besen in strašen kot še nikoli. Z ogromnimi sredstvi in groznimi izgubami se je Lahom posrečilo neznatno na eni sami točki nekoliko odriniti našo fronto ter zasesti Sv. Goro. Uspeh je neznaten in ni za odločitev niti približno važen. Toda Lahi po zgornjih laških mestih že blazné od zmagoslavja ter kričé, da bo kmalu laški Trst, vse Primorje, Istra in Dalmacija. Pijejo na kožo medveda, ki je še zelo živ in ima še vse zobe in kremplje! Boj okoli Soče gre dalje in morda se iz avstrijske defenzive kaj kmalu izcimi avstrijska ofenziva, ki požene Lahe prav tako daleč nazaj k meji, kakor je pognala Ruse iz Galicije in Bukovine. Radovanje Lahov je torej prezgodnje in zato le smešno.

Sliši se pa obenem o nekem mešetarenju za našo kožo med Srbijo in Italijo.

Doslej je srbska vlada proglašala, da hoče zediniti pod srbsko krono vse jugoslovanske narode in dežele. Slovenci, Hr-

vatje in Srbi v Avstro-Ogrski, Bosni in Hercegovini ter v Srbiji naj bi tvorili skupno državo, v kateri bi bili enakopravni vsi njihovi jeziki ali dialekti in vse njih vere ter naj bi se slovenska ter hrvaško-srbska kultura svobodno razvijala.

Naši jugoslovanski poslanci zahtevajo, naj bi se združile vse slovenske in hrvaško-srbske dežele in kraljevine v Avstro-Ogrski z Bosno in Hercegovino vred v enotno državo pod habsburško krono s popolno narodno avtonomijo.

Zdaj pa so se oglasili Lahi, ki hočejo odtrgati od slovenskih dežel vse Primorje, Trst, Istro s Polo in vso Dalmacijo, tako da bi ostala le še pest Slovencev in bi bili Hrvatje oropani za dve deželi.

Neverjetno se sliš, da Srbija ugovarja Italiji le še zaradi Dalmacije, katero zahteva zase, da pa prepušča Trst, Polo in Valono, seveda z velikimi zaledji, Italiji.

Politično društvo „Edinost“ v Trstu je imelo dne 28. avgusta t. l. izreden občni

zbor, na katerem so zbrani Slovenci in Hrvatje proti mešetarenju za slovenske in hrvaške dežele odločno protestirali.

Poslanec dr. O. Rybař je izborno pojasnil, da so današnjih laških zahtev krive le bivše naše vlade, ki so dajale Lahom potuho. Slovenci so ob vsaki priliki opozarjali dunajsko vlado na blaznost vladne politike na Primorskem, v Istri in Dalmaciji, na politiko, ki je laške želje slepo podpirala, slovenske pa prezirala in ovirala. Naše vlade so pomagale Lahom proti Jugoslovanom, a obenem proti Avstriji! Danes žanjemo, kar so prejšnje naše vlade sejale! Zveste Jugoslovane so naše vlade izročale fanatizmu laških izdajalcev, a ves naš krik in protest je bil zaman. Naše vlade so krive, da ima del Primorske, Istre, ves Trst, vsa Pula in tudi del Dalmacije na zunanji pogled laško lice; naše vlade so krive, da imajo ti kraji skoraj le laške šole, laška imena, povsem laško uradništvo, da pa so Slovenci in Hrvatje, dasi tvorijo ogromno večino prebivalstva, potisnjeni v kot in kakor brez ugleda in vpliva.

Danes trdi Italija: „Saj je tudi avstro-ogrska vlada vedno priznavala, da so to laške dežele! Kar je laško pa mora biti naše.“

Tako se grozno maščuje zabitost nemških ministrov, ki so gojili sovraštvo do Jugoslovanov in ljubili Lahe ter podpirali poitalijančevanje Slovencev in Hrvatov, zatiranje vseh jugoslovanskih gospodarskih in kulturnih teženj. Mi krvavimo zaradi slepote zagrizenih nemških vlad.

Danes branijo Avstrijo na soški in tirolski fronti predvsem jugoslovanski, češki, poljski, slovaški polki, branijo deželo, o kateri je včasih trdila naša vlada, da je laška in o kateri trdijo zato danes tudi Lahi, da je laška!

Toda ta zemlja je jugoslovanska tam doli do Valone preko Dalmacije, vse Istre gor do Rombona in do srede Koroške! Niti ena ped naše zemlje na Primorskem se ne sme priklopiti Italiji. Do te zemlje imamo pravico le Jugoslovani in le mi bomo odločali o njej. Naše je morje Adrijsko, ne damo ga, ker brez morja smo narod hribovcev in kmetov, ne pa trgovcev, ki jim je odprt svet. Italija hoče Trst zaradi konkurence svojim lukam zatreti in zanemariti, mi pa ga hočemo še dvigniti in razviti.

Kopanje vojakov in velblodov na morskem pobrežju sinajskem.

Nemški in avstrijski vojaki se kopljejo na pobrezju palestinskem.

Italija bije v obraz pravici do samoodločbe narodov in narodnostnemu načelu, hoče nas podjarmiti in zaslužniti ter s tem uničuje moralno idejo, za katero se danes bore vsi narodi. Antanta je največja zgodovinska sleparka, če dopusti Italiji pogaziti splošno sprejeto načelo svobode narodov.

Po soglasnih govorih poslanca dr. Vilfana in Hrvata dr. Beroša je bila sprejeta resolucija, ki se pošlje v Istro, Dalmacijo, na Dunaj ter vsem nevtralnim, zlasti švicarskim listom in ki se glasi:

Z ozirom na pogajanja, ki se glasom časnikarskih vesti vršijo med srbskim ministrskim predsednikom Pašićem in italijansko vlado v svrhu, da se doseže sporazum glede obojestranskih aspiracij na avstrijsko Primorje in na Dalmacijo, so sklenili Jugoslovani, zbrani dne 28. avgusta 1917 v Trstu:

Vsako razpolaganje z ozemljem Dalmacije in avstrijskega Primorja, obstoječega iz mejne grofije Goriško-Gradiščanske, neposrednega mesta tržaškega in mejne grofije istrske, brez sodelovanja in proti volji ogromne večine prebivalstva teh pokrajin nasprotuje pravici do samoodločevanja narodov, označeni od antantnih vlasti ravno glede malih narodov kot glavni vojni cilj.

Priklopljenje teh pokrajin k italijanskemu kraljestvu bi pomenjalo tudi krvavo kršenje narodnega načela, kajti izvzemši furlansko ravnino ob desnem bregu Soče do Krmina, in nekaj napol poitalijančenih mest na obali, so vse te pokrajine obljudene izključno le po slovenskem prebivalstvu, ki tvori tudi v Trstu samem, zlasti pa v njega okolici, edini, v resnici domači avtohtoni element, a v Dalmaciji predstavlja 98 % vsega prebivalstva.

V gospodarskem oziru bi odtrganje teh pokrajin imelo za posledico odrezanje čisto slovanskega zaledja od dohoda do morja, ki bi spravilo Jugoslovanstvo pod gospodarsko nadvladje kraljevine Italije in bi moralo v najkrajšem času izzvati najhujši odpor in nove vojne komplikacije.

V Trstu zbrani Jugoslovani, stoječi nemajno na stališču deklaracije „Jugoslovanskega kluba“ v dunajski poslanski zbornici od dne 30. maja 1917, protestujejo zato najslovesneje proti predrznim italijanskim aspiracijam na prej omenjene jugoslovanske dežele in proti vsakemu svojevoljnemu odločevanju o usodi teh dežel, zlasti pa proti temu, da bi se ena ped jugoslovanskega ozemlja žrtvovala italijanski pohlepnosti.

Žaganje je vžil in umrl. Vojaškemu stavbnemu vodstvu v Steinhaušu na Semerniku je bil dodeljen za delo rumunski vojni vjetnik 46 let stari Jon Denescu. Pri nakladanju žaganja je več pesti žaganja zmočil

S Krasa: Iskanje vrelca z vrbovo šibico. (Glej članek „Čarodejna šibica“ v štev. 20 in 21. tl.).

Naročite in razširjajte „Tedenske Slike“! Pridobivajte novih naročnikov! Čim več bo naročnikov, tem bolji bo list. Zrno do zrna... Kamen do kamna...

Razne vesti.

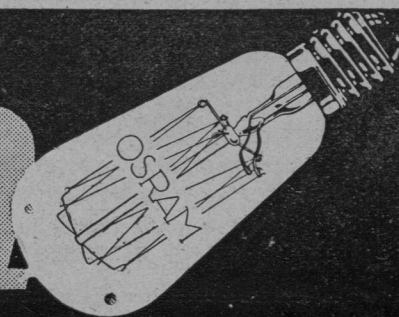
Slike z bojišč v Mali Aziji priobčujemo v tej številki, poročilo pa je vsled pičlega prostora žal izostalo ter ga priobčimo v prihodnji številki.

Podraženje francoskih knjig. Zveza francoskih založnikov je sklenila, da zviša cene francoskih knjig. Z malimi izjemami veljajo francoske knjige vedno 3 franke 50 centimov, to je dosti manj, nego veljajo knjige povprečno pri drugih narodih. Francozi so praktični ljudje in ne vprašajo dosti za opremo knjig, toliko bolj kritični pa so glede vsebine. Odslej bodo francoske knjige veljale povprečno 4 franke.

Million kron za gospodarsko vseučilišče. Društvo „Hangya“ (madžarska gospodarska zveza) je izročilo madžarski vladi milijon kron kot temeljno glavnico za osnovanje narodno-gospodarskega vseučilišča v Budimpešti.

Žaganje je vžil in umrl. Vojaškemu stavbnemu vodstvu v Steinhaušu na Semerniku je bil dodeljen za delo rumunski vojni vjetnik 46 let stari Jon Denescu. Pri nakladanju žaganja je več pesti žaganja zmočil

Osram

Tržaški državni poslanec dr. Otokar Riba, ki je na občnem zboru političnega društva „Edinost“ v Trstu imel v obrambo primorskih Jugoslovanov znamenit govor, ki so ga priobčili ne le vsi slovanski temveč tudi nemški in drugi časopisi v Avstro-Ogrski in tudi v inozemstvu. (Glej naš današnji članek „Buči, buči morje Adrijsko“ str. 424!)

in ga vžil. Napadli so ga krči in ko so ga prenesli v bolnišnico je umrl. Graški hinavec zvija oči in pravi, da še ni dognano, če je mož vžil žaganje, ker je bil lačen ali ker je hotel izvršiti samomor. Kdor pa ima kaj vesti o tem, kako se godi vojakom in vojnim vjetnikom na Gornjem Štajerskem, ta bo že verjel, da je bil umrli vojni vjetnik tako izstradan in lačen, da si je poskusil z žaganjem pomagati, pa je to plačal z življenjem.

Bezeg. Tega grmovja, ki so vsi njegovi deli zdravilni, je pri nas prav veliko. Skorjo rabijo za barvilo; korenina namočena v kisu je dobro sredstvo za izpiranje ust, ako zob boli; bela koža na korenini je močno odvajalno sredstvo, ki ga uporabljajo vodenični bolniki; mladike so spomladi dobre za solato; cvetje daje izboren čaj, ki pomaga zoper vse bolezni, povzročene vsled prehlajenja, ki odvaja vodo, pomiri krče; sadež se vkuhava v juho s sladkorjem kot malinovec, se prilaga vinu, se uporablja za kis ali pa žganje.

Značilen slučaj. Dne 15. avgusta 1917 se je zgodil v Pragi sledeči slučaj: Neka stara delavčeva žena je nesla nekaj naberačenih krompirjev in nekaj ržene moke. Ko je stopila s kolodvora, jo je prijel orožnik in ji krompir in moko zaplenil. V istem trenutku so prinesli štirje uslužbenci dva velika zboja. Ta zaboja pa sta bila poslana iz Trutnova na nemškega konzula barona Gelbsattela. Reklo se je, da je vsebina de-

klarirana: „knjige“, a v zabojih je bil krompir in moka: nulerica. Ta pošiljatev je prišla iz okraja, kamor je dal sam cesar lačnim ljudem poslati moko. Ubožni delavčevi ženi in materi so moko in krompir vzeli, nemškemu konzulu in baronu pa ne!

Premog za živila. Med hrvatsko deželno vlado in trboveljsko premogovno družbo se je te dni sklenil dogovor, da bo Hrvatska dobavila v Trbovlje približno 100 vagonov koruzne moke in približno 40 vagonov slanine in masti, zato bo pa dobivala hrvatska industrija po 45 vagonov premoga na dan.

Ječmen za pivo! Doslej so mleli ječmen za krušno moko, od letošnjega pridelka pa hočejo izročiti 4000 vagonov ječmena pivovarjem.

Bel kruh v Trstu. V Trstu se pri Dreherju dobi podolgasti košček belega opečenca, ako se za mali košček da 40 vinarjev. In to brez krušne karte. Tako se za 20 kron bogat človek v Trstu lahko naje na dan belega kruha. Ali je to prav?

„*Tedenske Slike*“ so najbolj zanimiv in poučen slovenski ilustriran tednik. Priobčujejo vsak teden obilo slik in poročila z raznih bojišč ter o vseh važnejših aktualnih dogodkih.

„*Tedenske Slike*“ stanejo celoletno 15 K, polletno 7.50 K, četrtletno 3.80 K. Posamezne številke se dobivajo po trafikah, knjigarnah in na kolodvorih izvod po 30 vinarjev.

Zahtevajte povsod „Tedenske Slike!“
Naročite si „Tedenske Slike!“

Priporočajte jih svojim znancem in prijateljem!

Družinska hiša

v Žalcu pri Celju, enonadstropna z vrtom, električno lučjo itd., v prav dobrem stanju se po vrednosti proda. Poizvedbe Celje, Roseggerring 7./II. nadstropje desno.

Roman

„Snaha“

izide te dni v ponatisu in stane broširana knjiga (21 pol) 3.— K

:: Za naše naročnike poštnine prosto, ::

Slovenski pisatelj naš vrli sotrudnik dr. Ivan Lah, ki je bil 19. avgusta t. l. na rumunskem bojišču težko ranjen. Krogla mu je prebila gornji del stegna in je prišla ven tik nad križem. Zdaj se nahaja v neki bolnici na Ogrskem. — Dr. Lah je spisal v naši založbi izišlo mladinsko knjigo „Dore“, „Tedenskim Slikam“ pa je bil vedno marljiv sotrudnik. Dopise: „Volinija“ št. 29. in 30. „Pot na fronto“ št. 35. „Večer na fronti“ št. 36. i. dr. je napisal s svinčnikom na fronti ter nam jih poslal.

ZAMAŠKE

šampanjske zamaške, rabljene, ne strte, plačam **70 vinarjev** kos. Rabljene zamaške steklenic **6 kron** za kilo. Te vrste prevzamem po povzetju in ni treba poprej povprašati. Kupim nove zamaške po vzorcih za najvišje cene.

KASZIRER EMIL, Budapest, VII., Alpar-utsa 10. neben Garay-tér.

Velezanimivi roman

„Spijonova usoda“

stane broširan po knjigarnah in v našem upravištvu izvod K 2.50, po pošti 20 vin. več; za naročnike „Tedenskih Slik“ pa stane s poštnino samo 2 K.

„Spijonova usoda“ je naslov velezanimivemu detektivskemu romanu. Dejanje se vrši na Dunaju, na Primorskem, v Trstu, na Goriškem, na južnem Tirolskem, v Benetkah in v Turinu.

Roman „Spijonova usoda“ kaže kakih spletke se poslužuje vohunstvo, kako pretkani, a tudi predzrni in nevarni so vohuni.

Roman „Spijonova usoda“ je roman italijanskega oficirja, slavnega uglednega patricija v Benetkah, ki se je posvetil spijonaži v prid Italiji zoper Avstrijo.

Roman „Spijonova usoda“ je prav posebno zanimiv in pomemben za Slovence, ker se vrši deloma na slovenskih tleh in ker se tiče vohunstvo naše ožje domovine.

Ta roman naj bi čital vsakdo. Naročite s ga, naročite ga pa tudi vojakom, da jim ga pošljemo. S tem jim napravite veliko veselje, ker dobre, zanimive knjige je vsakdo vesel. Naročite takoj!

V zalogi je še nekaj izvodov albuma

„LEPA NAŠA DOMOVINA“

I. zvezek: **Kranjska v podobah** vsebuje osem krasnih trobarvnih reprodukcij in sicer:

Ljubljana. - Kamniške planine. - Bled. - Vintgar. - Bohinjsko jezero. - Belopeško jezero. - Postojna. - Predjamski grad.

Album ima poleg slik tudi kratek opis dotičnega kraja v slovenskem, nemškem, češkem in laškem jeziku. Je torej primerno darilo vojakom in drugim. — **Cena s poštnino vred 2 K.**

Naročite takoj, dokler je še kaj zaloge v upravištvu „TEDENSKE SLIKE“ v Ljubljani.

Framydol je sredstvo za pomlajenje las ki rdeče, svetle in sive lase in brado za trajno temno barva. 1 steklenica s poštnino vred stane K 270.

Rydyol je rožnata voda, ki živo pordeči blede lica. Učinek je čudovit. 1 steklenica s poštnino vred K 245. Povzetje 55 vinarjev več. Naslov za naročila:

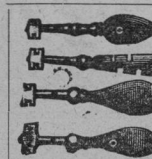
Jan Grolich, drogerija pri angelju v BRNU št. 645, Moravsko.

100 lit. zdrave domače pijače

osvežuje in gasi žejo. Vsak si more z malimi stroški sam izdelovati. V zalogi so: ananas, jabolka, grenadine, maline, muškatne hruške, pomaranče, dišeča perla, višnje. Ne ponesreči se nikdar. Te domače pijače se poleti zauživajo lahko ohlajene in pozimi tudi gorke, namesto ruma in žganja. Tvarina z natančnim predpisom stane K 12— franko po povzetju. Za gospodarstva, tovarne, večje gospodinjstvo, delavnice itd. neprecenljive vrednosti, ker delavca poživilja in ga ne opoiji in njegovi delavni moči ne škoduje.

Jan Grolich, drogerija pri angelju v BRNU št. 645, Moravsko.

Diamanti za rezanje stekla za steklarje in domačo rabo.

Diamantov za rezanje stekla zamo-rem oddati sedaj samo št. 4 za K 11-70 in št. 51/2 za K 16—

Ker je dovoz diamantov ustavljen ter se dobi sirovina le težko in po ogromni ceni. Poštnina s povzetjem stane 85 h. Za pošteno in solidno blago jamči

Jan Grolich, drogerija pri angelju v BRNU št. 645, Moravsko.

500 kron v zlatu

če ne odstrani krema Grolich z zraven spadajočim milom vse solčne pege, maroge, solčne opekline, ogrce, o-brazno rdečico itd. in ne ohrani kože mladostno sveže in nežne. Cena K 575 s poštnino vred. 3 porcije stanejo K 16—, 6 porcij K 30-70. Vse brez kakih nadaljnjih stroškov Naslov za naročila:

Jan Grolich, drogerija pri angelju v BRNU št. 645, Moravsko.

Vsaka gospa

naj čita mojo zanimivo navo-dilo o medernem

negovanju prsi.

Uspešen svet pri pomaikanju obilnosti! — Pišite zaupno **IDI KRAUSE, Presburg (Ogrsko)** Schanzstrasse 2, Abt. 95. — Ne stane nič.

Priporoča se

:: umetna knjigoveznica ::

IVAN JAKOPIČ

:: LJUBLJANA. ::

Vse potrebne tiskovine za
občinske urade in aprovi-

zacijske odbore

ima v zalogi tiskarna

DRAG. HRIBAR v Ljubljani,

Dunajska cesta 9.

Mazilo za lase

varstvena znamka Netopir

napravi g. Ana Križaj v Spodnji Šiški št. 222 pri Ljubljani. Dobi se v Kolodvorski ulici 200 ali pa v trafiki pri farni cerkvi. V 3 tednih zra-stejo najlepše lase. Steklenica po 4 in 5 K. Pošilja se tudi po pošti. Izborna sredstvo za rast las. — **Za gotovost se jamči. — Zado-stuje steklenica.** — Spričevala na razpolago.

Razpošiljam tudi novo kisto vodo „Silva“ vrelec za brizganje (Spritzer) in namizno terzdravilno stališče.

VINO belo in rudeče

od 65 l naprej razpošilja po povzetju

A. OSET, pošta Guštanj,

Koroško.

Kupim vse vrste stare in nove za-maske od kisle vode in vse vrste sode za vino in sadjevec.

Zamaške

nove in stare, kupi vsako množino tvrdka
Ljubljanska industrija probkovih zamaškov
JELAČIN & KO. LJUBLJANA

„Morana“

je pripoznana kot najboljšo sredstvo proti ušlvevu mrčesu, steniam in drugi golazni. Izvrstno sredstvo je proti hrastam in vsaki drugi kožni bolezni. Cena liter 5 K.

Zaloga: Skrinjar Trst, Via Castaldi 4, I.

Odlikovan na razstavi v Radovljici leta 1904 s častno diplomom in svetinjo I. vrste.

BRINJEVEC, HRUŠEVEC
in SLIVOVKO

najfinejše vrste, posebno priporočljivo proti kužnim

bolezni, se dobi

pri **Gabrijelu**

Eržen, Zapuže

pošta Begunje

pri **Lescah,**

Kranjsko.

Cene zmerne.

Za pristnost se jamči.

Suhe gobe,

črno in rdečo deteljo, kumno, janež repno, korenjevo, razna trava in druga domača se-mena, prazne vreče kakor tudi vse vrste pridelkov **kupuje SEVER & URBANČIČ,** Ljubljana, Wolfova ulica 12.

Potrdila istovetnosti

izvršene po najnovejšem

predpisu dobe občine v

tiskarni **Drag. Hribarja**

v Ljubljani, Dunajska c. 9

Zaloga pohištva
VIDO BRATOVŽ
Stari trg 5
LJUBLJANA

Zahtevajte slovenski cenik! — naslov za pisma: **JOS. PETELINC, Ljubljana.**

Priporoča se tvrdka

JOS. PETELINC

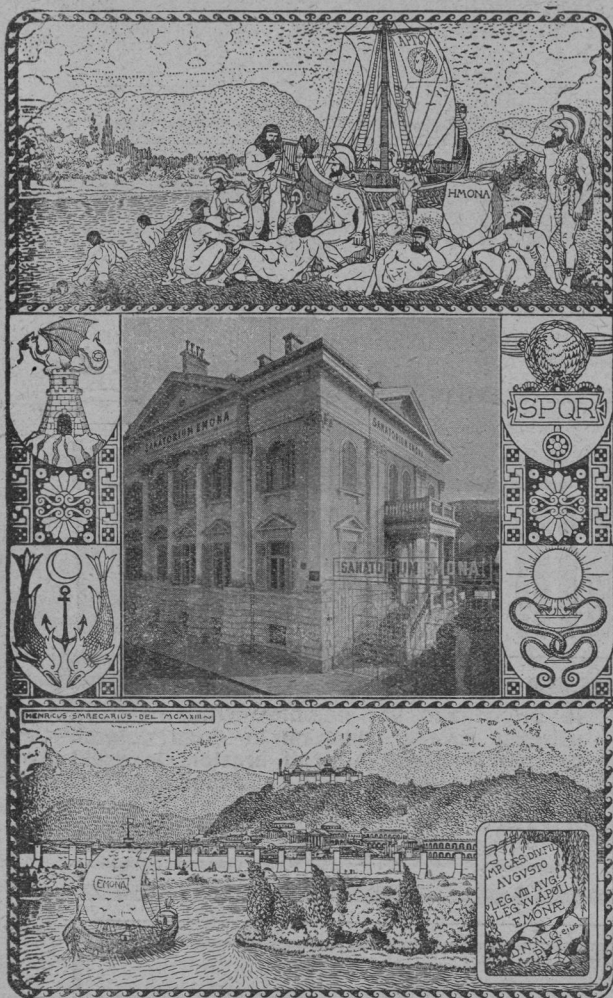
tovarniška za'oga šivalnih strojev.

Stroji v raznih opre-mah in sistemih, priproste kakor luxus opreme vedno v zalogi. Pouk o umetnem vezenju brezplačen.

LJUBLJANA, blizu frančiškanskega mostu levo ob vodi, 3. hiša

10 letna pismena garancija

10 letna pismena garancija

Selenburgova ulica 1
(zraven trgovine Tkac)

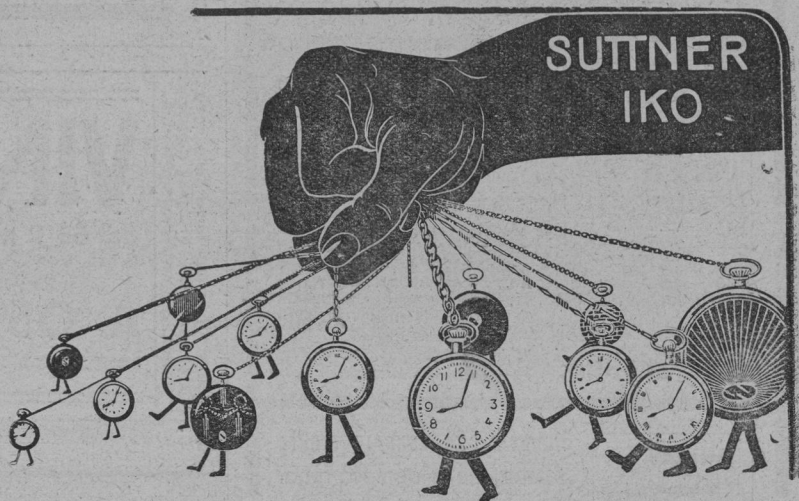
Špeciјalna trgovina bluz

Antonija Sitar

Obiskujte „Kino Central“

v deželnem gledališču

Krasna
darila!

Dobro „IKO“ uro

vsak občuduje in zaželi, kajti ona je

mojstrsko delo urarske umetnosti!

Razpošilja se po povzetju, — Neugajajoče zamenjam!

Velika izbira ur, verižic, prstanov, le-
potičja, daril itd. v velikem

krasnem ceniku,

katerega zahtevajte zastoj in poštne
prošio.

:: Vse ure so natančno preizkušene ::

Lastna znamka „IKO“ svetovnoznana.

Št. 99410	Kovinasta anker Roskopf	ura	K 12 40
št. 99449	Roskopf ura, grav. močna,	2 pokrova	K 18 60
št. 99600	Radijska žepna ura ponoči	sveteča	K 16 20
št. 99865	Kovinasta verižica	K 1 60	
št. 99645	Uhani ameriški double	zlat	K 3 40
št. 99022	Srebr. rožni venec	K 9 50	

Lastna protokolirana tovarna ur v Švici.

Svetovna razpošiljalnica

H. Suttner samo v **Ljubljani št. 5**

Nobene podružnice. Svetovnoznana radi razpošiljanja dobrih ur. Nobene podružnice.

LJUBLJANSKA KREDITNA BANKA V LJUBLJANI

:: Delniška glavica 8,000.000 kron. ::

STRITARJEVA ULICA ŠTEV. 2.

Rezervni fondi okroglo 1,000.000 kron.

Poslovalnica c. kr. avstrijske državne razredne loterije.

Podružnice v Splitu, Celovcu, Trstu, Sarajevu, Gorici in Celju.

Sprejema vloge na vložne knjižice in na tekoči račun ter jih obrestuje najugodnejše.

2% rentnine od vlog na knjižice plača banka sama.

Naročnina za list „Tedenske Slike“; za Avstro-Ogersko: 1/4 leta K 3 80, 1/2 leta K 7 50, celo leto K 15 —; za Nemčijo: 1/4 leta K 5 —, 1/2 leta K 10 — celo leto K 20 —; za ostalo inozemstvo: celo leto fr. 24 —. Za ameriko letno 5 dolarjev.

Uredništvo in upravnništvo Ljubljana, Francišanska ulica št. 10, I. nadstropje